

Forfatter: Udrag fra Fjorten eventyr og fortællinger

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 243.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365370592/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Ingemanns stil som udpræget skriftsproglig. Men i forhold til megen anden samtids litteratur er stillet gennemgående jævnt, og i replikkerne har han ikke spødt truffet det talte sprogs tone. Næstes kan det dog ikke, at det skulle blive H.C. Andersen og ikke Ingemann, der som den første gennemført fornaede at fæstholde talens friskhed og charme i skrift.

Vurderingerne af Ingemanns eventyr og fortællinger

Modtagelsen af Ingemanns kortprosasamlinger var blandet. Af *Eventyr og Fortællinger*, 1820, kender Erslevs *Førfatter-Lexicon* slet ingen danske anmeldelser. *Noveller*, 1827, er kun anmeldt i *Kjøbenhavnsposten* (18/4), der roser samlingen, men i meget almindelige vendinger. Der blev også kun til én, ganske kort omtale af *Varulven, Den levende Døde, Corsicaneren*, 1835, og den er ikke elskværdig. Ingemanns fortællinger sammenlignes her med hverdagshistorierne (af fru Gyllembourg), hvis »sædvanlige Charakterer tagne fra det Liv, hvori vi Alle leve og døes» sættes langt højere end Ingemanns »sunderlige Drommetoner» (*Kjøbenhavnspostens søndagstillæg, Søndagsblad*, 12/4 1835). I 1847 har *Kjøbenhavnsposten* (7/12) skærpet tonen; det er interessant, at det, anmelderen af *Nye Eventyr og Fortællinger* især værnes ved, er fortællingernes »Halvhed», at de hverken vil give en naturlig eller en overnaturlig forklaring på begivenhederne; i det hele taget er dæmonien malplaceret i hverdagslivet. Det er altså den fantastiske fortælling, denne anmelder vurderer så lavt – om end han beskriver den præcist. Også *Flyve-Postens* overvejende positive recension (14/12) har svært ved at acceptere Ingemanns foretrukne kortprosaen; selv om fortællingerne, f.eks. *De fortryllede Fingre*, rummer megen »syndig Følelse og skjøn Phantasi», havde det dog været bedre, om de havde valgt side og været enten eventyr eller noveller. *Fire nye Fortællinger* er iflg. Erslev kun anmeldt i *Kjøbenhavnsposten* (12/9 1850), og dér levnes ikke Ingemann megen ære for samlingen; igen er det, der støder, konflikten mellem »det romantiske Sværmeri» og »Reflexionen».

I Tyskland og Sverige var der interesse for Ingemanns kortprosasamlinger, men mest for de tidlige. *Eventyr og Fortællinger* oversattes hele tre gange til tysk, selv om modtagelsen af dem var blandet; især